

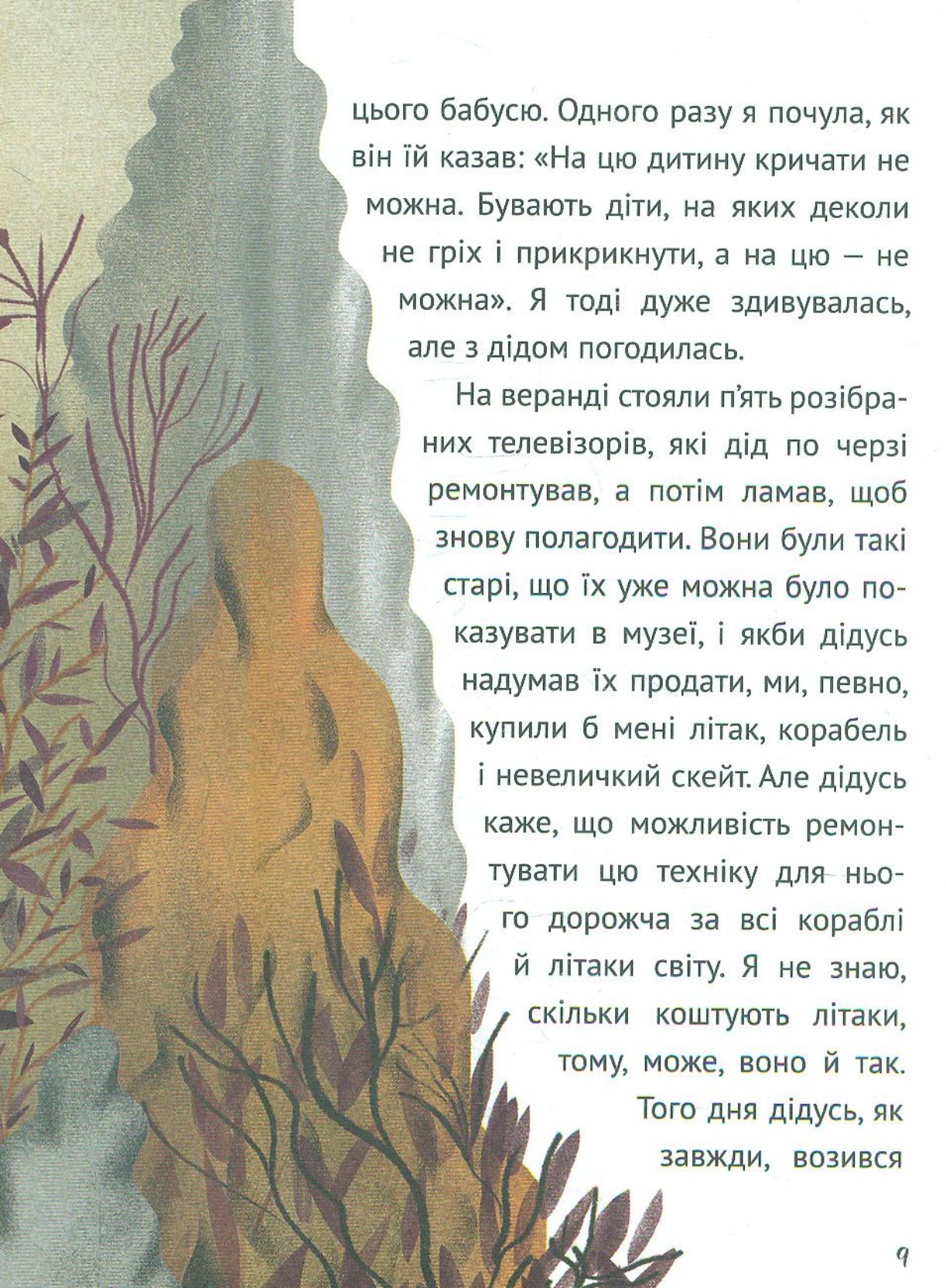
Дідусям та бабусям. Моїм і всім.

КЛАСНО БУТИ ЛИСИЦЕЮ!

Добре пам'ятаю день, коли дідусь сказав, що я — лисиця. Мені саме виповнилося п'ять. Тоді розтанув перший сніг і наша вулиця перетворилася на довжелезний басейн. Бабуся навіть не виходила з хати і плела намисто, а ми з дідом і Меркурієм, нашим собакою, зачинилися на веранді й лагодили старі телевізори.

Мабуть, треба вам трохи розказати про мого діда. Він був людиною, яка все про все знає наперед. Наприклад, він завжди наперед знав, що піде дощ — тоді, коли про це не здогадувався ніхто, навіть синоптики. Він завжди знав, який гриб їстівний, а який отруйний — навіть до того, як його хтось скуштував. Він також знав назви всіх рослин і птахів. А ще він знав, як поводитися з дітьми, і навчив

An illustration on the left side of the page. It features a large, dark silhouette of a person's head and shoulders, facing right. In the foreground, there are several thin, dark branches with small, pointed leaves, some in shades of purple and brown. The background behind the silhouette is a light, textured greyish-blue. The overall style is artistic and somewhat somber.

цього бабусю. Одного разу я почула, як він їй казав: «На цю дитину кричати не можна. Бувають діти, на яких деколи не гріх і прикрикнути, а на цю — не можна». Я тоді дуже здивувалась, але з дідом погодилась.

На веранді стояли п'ять розібраних телевізорів, які дід по черзі ремонтував, а потім ламав, щоб знову полагодити. Вони були такі старі, що їх уже можна було показувати в музеї, і якби дідусь надумав їх продати, ми, певно, купили б мені літак, корабель і невеличкий скейт. Але дідусь каже, що можливість ремонтувати цю техніку для нього дорожча за всі кораблі й літаки світу. Я не знаю, скільки коштують літаки, тому, може, воно й так.

Того дня дідусь, як завжди, возився

з одним із телевізорів, а я чухала за вухом Меркурія і роздивлялася картину на стіні веранди – то була Оленка з казки, яка сумувала за кимось, сидячи на березі річки. Мабуть, за своїм хлопцем. Дівчата завжди сумують за хлопцями. Дідусь розповів, що Оленка деколи підморгує йому з картини, тому я щодня подовгу на неї дивлюсь і чекаю, що вона підморгне й мені, але поки все марно. Може, вона підморгує тільки дідові?

– Слухай, діду. Давно хотіла тебе спитати... – почала якомога байдуже я. – А де мої мама й тато? Тобто в усіх же десь є мама й тато, правильно? Навіть якщо вони десь далеко.

– Правильно, – сказав дід і всміхнувся так, наче від самого початку знав, про що я питаю.

– То де мої?

– Я знав, що колись доведеться тобі розказати. Сідай.

Тоді я вперше почула історію про те, звідки взялась. Дідусь не знав, де мої батьки, бо знайшов мене в лісі біля лисячої нори майже п'ять років тому. Він забрав мене, щоб я не замерзла, бо тоді була зима. Він сказав, що спочатку я більше походила на лисицю, ніж на дитину, але з часом вилюдніла. Хоча так і залишилася руда і дика.

Весь наступний день я крутилася перед дзеркалом, роздивляючись ніс, волосся, руки й очі. Усе сходилось! Я таки

була лисиця! Принаймні це пояснювало, чому я чую запах бабусиної юшки навіть з надвору і чому перед сном завжди згортаю ковдру так, щоб утворилася нора.

Бути лисицею мені дуже сподобалось. Відтепер ми з Меркурієм улаштовували змагання, хто швидше за запахом знайде ковбасу і варення, а дід нагороджував нас різними деталями від телевізорів. А якось, прокинувшись, я побачила поряд із собою, на подушці, справжній лисячий хвіст! Я хотіла його впіймати, але він хутко щез. Може, уві сні я цілком перекидаюся на лисицю? Оце було б круто!

